

درس هفتصد و سی و هشتم

انطباق مطلب مرحوم میرداماد با مثل افلاطونی

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

صحبت در مطلب مرحوم سید و انطباقش به مثل افلاطونی به اینجا رسید که ایشان در بیان قضاء کلی و قدر جزئی، آن حقیقت علمیه اشیا را به عنوان یک حقیقت کلی که می تواند قابل انطباق بر مصادیق متعدده قرار بگیرد، قضاء کلی می شمردند و طبعاً تقدیر و جزئیت و مصداق آن را که به صورت عینی خارجی واقع می شود به عنوان قدر و به عنوان مشیت حتمیه که وقوع خارجی و عینی دارد به حساب می آورند. در نتیجه آن قدر خارجی و آن قدر عینی مصداق آن حقیقت کلیه و حقیقت علمیه می شود که می تواند قابل صدق بر کثیرین باشد ولی هنوز به مرتبه جزئیت و مصداقیت نرسیده است.

ایشان راجع به مثل هم همین مطلب را می فرمایند که افلاطون هم در واقع همین را می گوید که مسئله مثل عبارت از یک واقعیتی است که آن واقعیت اصل و ریشه برای مصادیق خارجی است و به واسطه همان حقیقت و واقعیت عینی غیر مشخصه هست که مصادیق هم باید از نقطه نظر نوعیت و همین طور از نقطه نظر خصوصیات خارجی و خصوصیات عینی با آن حقیقت منطبق باشند و نمی شود بین مصداق و آن حقیقت مبهمه و کلیه تنافی وجود داشته باشد بلکه منافات با سنخیت معلول با علت خودش دارد.

این مطلبی است که تا حدودی می توانیم با کلیات این مسئله موافقت داشته باشیم و همان طوری که در صحبت های سال گذشته عرض شد، مسئله مثل عبارت از یک حقیقت ربطیه مجردیه است، نه عینی خارجی شهودیه و ملکیه و طبیعیه. یک حقیقت ربطیه ای که موجب تعین و تقید و تحدید اعیان خارجی می شود، بِأَشْكَالِهَا وَ بِصُورِهَا وَ بِعَوَارِضِهَا الْمُخْتَلَفَةِ وَ أَثَارِهَا الْمُتَفَاوِتَةِ که قبلاً راجع به این مسئله مطالبی عرض شد.

آنچه که در اینجا نسبت به کلام مرحوم سید به نظر می رسد فقط این نکته است و شاید هم خود مرحوم سید همین معنا را قصد کرده اند متنها عبارتشان تا حدودی نسبت به بیان این مطلب نارسا باشد ولی علی کل حال این مسئله خیلی مهمی است و واقعیت مسئله این است که ما هیچ وقت عقلاً نمی توانیم امر مبهم متعین خارجی داشته باشیم یعنی اگر شیئی در خارج تحقق پیدا می کند قطعاً باید از مرتبه ابهام خارج شده باشد. مرتبه ابهام مرتبه ذهن است و فقط یک تصویر ذهن و یک اعتبار است. همین که شما می گوئید: خارج، این خارج یعنی وجود خارجی و الوجودُ مُسَاوِقٌ لِلتَّشْخُصِ، شکی در این نیست حتی وجود بحث و بسیط و بالصرافه حضرت

حق هم وجود مبهم نیست بلکه وجود سببی است! سعی چه ربطی به ابهام و اجمال دارد؟! وجود سعی و وجود بالصرافه و وجود لا یتنهی باز هم **منشخص**! تشخیص یعنی غیر مبهم بودن و معین بودن، حالا یا قابل اشاره حسیه هست یا نیست و فقط به اشاره معنویه و عقلیه می توان به او اشاره کرد. مانند وجود باری تعالی که قابل اشاره نیست چون در هر جا که مورد اشاره قرار می گیرد این مسئله در خود مُشیر تحقق پیدا می کند **فکیف** به آن مورد اشاره و به سایر انواع؛ یعنی نفس اشاره خودش حکایت از حضور و وجود عینی وجود بالصرافه می کند پس شما به چه چیزی می خواهید اشاره کنید؟!

تو چشم عکسی و او نور دیده است *** به دیده، دیده را هرگز که دیده است^۱

ما با دیده، خارج را می نگریم ولی با دیده، خود دیده را نمی نگریم. دیدن خود دیده محال است! این لحاظ آلیت و لحاظ استقلاللی در عین واحد و در [ذات] واحد امکان ندارد.

بنابراین همین که شما یک حقیقت و واقعیتی را به نام عالم قضاء فرض می کنید که یک وجود سعی و مبهم است که می تواند در مرتبه تنزل به اعیان خارجیه تشخیص پیدا بکند، به محض اینکه وجود خارجی برای این فرض کردید دیگر از مرتبه ابهام خارج است! منتها باید دید که این نحوه وجود چه نحوه ای هست؟ ابهام ندارد بلکه تشخیص و تعیین دارد ولی صحبت در همان میزان و سعه وجودی اوست که سعه وجودی در بعضی از اوقات قابل سریان نسبت به خود موجود نیست مانند وجود ما و وجود این کتاب و دفتر و امثال ذلک که قابل سریان نسبت به وجود دیگر نیست. یک وقت نه، وجود سعی یک وجود قابل سریان است و می تواند نسبت به اشیاء دیگر سریان پیدا بکند و جاری بشود.

اگر بخواهیم یک مثال عادی بزنیم مثل موج است؛ این موج های رادیو و تلویزیون و امثال اینها، وقتی که این موج در این اتاق می آید این گیرنده ای که در این اتاق است آن موج را می گیرد و این طور نیست که فقط در این اتاق بایستد. نه! در آن اتاق می رود و گیرنده آن اتاق هم آن را می گیرد. باز انحصار [ندارد] یعنی تا وقتی که قدرت و قوت دارد و این تناوب در آن وجود دارد، این موج به امکان و به فضاهای مختلفه سریان پیدا می کند و در یک جا توقف پیدا نمی کند.

مبهم نبودن مسئله وجود قضاء کلی

همین مسئله وجود قضاء کلی هم یک وجود ابهامی نیست بلکه یک وجود خارجی است که این وجود خارجی یک واقعیت عینیه است و در این واقعیت عینیه همه آنچه را که باید در ظرف خارج تحقق پیدا بکند

^۱. گلشن راز، شیخ محمود شبستری، ص ۱۴؛ توحید علمی و عینی، ص ۳۰۰.

موجود است. خیلی عجیب است! چطور انسان می‌تواند تصور این موضوع را بکند که یک شیئی مشخص باشد ولی در عین حال دارای خصوصیت انعطافی باشد که بتواند به صورت مختلفه در بیاید؟! این مسئله قضاء کلی خیلی مسئله عجیبی است! همین قضیه است که بزرگان را در اینجا به یک نوعی تشکیک در تعین واداشته که اصلاً به طور کلی این مسئله قضاء و قدر یک امر متعین است یا فقط تعین در مرتبه قدر پیدا می‌شود؟!

یکی بودن مسئله قضاء با قدر با توجه به اصل کلی تساوق وجود با تشخیص

روایاتی که در مباحث شب قدر و یا مسائل مربوط به ولایت و نفس امام علیه السلام و امثال ذلک هست، همه به این مسئله و به این نکته برمی‌گردد. با توجه به اصل کلی تساوق وجود با تشخیص، قطعاً مسئله قضاء با مسئله قدر یکی خواهد بود برخلاف آنچه که ممکن است مطرح بشود و همان طوری که عرض کردم آن جنبه ابهام و اجمال در اینجا نسبت به قضاء کلی و جنبه تشخیص و تعین نسبت به قدر خارجی ملاحظه بشود.

تفاوت علم پروردگار با تحقق علمی ما

بر اساس مطالبی که در سال گذشته خدمت رفقا عرض شد مسئله علم عنائی حق، شیئی جز همان حضور تعین خارجی اشیاء در نفس علمی ربوبی نیست. علم در ذات پروردگار با تحقق علمی در ذات ما متفاوت است؛ آن علمی که ما نسبت به معلوم داریم یا به نحو حضور یا به نحو حصول است یعنی یا یک اعتبار است که ذهن این اعتبار را به واسطه ارتباط با یک مسئله خارجی در خود به وجود می‌آورد مانند صور اشیائی که این صور اشیاء در ذهن تحقق پیدا می‌کند. در یک موقع هست و در یک موقع نیست. در یک موقع احضار است و در یک موقع نسیان است. این مربوط به آن معلومی می‌شود که به واسطه اعتبار - اعتبار در اینجا به معنای مجاز نیست بلکه به معنای اعمال نفسانی و تعمل نفسانی - برای انسان حاصل می‌شود. این [علم] عبارت از همین صور اشیاء است و ما کاری به اشیاء نداریم. اشیاء در خارج برای خودشان دارند راه می‌روند و برای خودشان وجود دارند و ارتباطی هم به ما ندارند. ما فقط یک صور علمی نسبت به اینها داریم که البته همان طور که عرض کردم این به جنبه برزخ و مثال منفصل برمی‌گردد و به واسطه ارتباط با مثال منفصل، برای ما این صور خارجی به وجود می‌آید یعنی صور ذهنی در اینجا به وجود می‌آید. این علمی است که ما داریم.

البته علم حضوری هم داریم که عبارت از همان احساس و نفس الوجود این حقایق نفسیه است که انسان نسبت به آن، احساس علمی ندارد بلکه احساس وجودی دارد. الآن که شما صبحانه‌تان را خورده‌اید و به اینجا تشریف آورده‌اید احساسی که نسبت به سیری دارید، احساس علمی و اعتباری و احضاری نیست بلکه یک احساس خارجی است و یک احساس وجودی است که این را در خودتان احساس می‌کنید و وقتی هم که

گرسنه شدید طبعاً خلافش برای ما پیدا می‌شود و همین‌طور در سایر صفات و ملکاتی که داریم و در خود مشاهده می‌کنیم.

توصیه بزرگان نسبت به مراقبه و آزمایش انسان نسبت به حالات سابقه

به همین جهت است که بزرگان فرموده‌اند که انسان باید هفته‌ای یک بار خود را در بوتۀ مراقبه و آزمایش نسبت به حالات سابقه دریاورد و ببیند آن احساسی که نسبت به حقایق می‌کند با آنچه را که در هفته گذشته داشت چقدر تفاوت کرده است؟ برای او چه مطلب جدیدی حاصل شده است؟ چه تجربه‌ای در این یک هفته برای او پیدا شده است؟ این فقط یک صورت علمی ذهنی نیست بلکه یک احساس است! اینکه شما؛ - چرا بگویم: شما؟! - اینکه من بلند می‌شوم و نسبت به نماز کسالت دارم فقط یک صورت ذهنی نیست بلکه یک امر وجودی خارجی است و یک امری است که با من هست یا اینکه نسبت به حضور در مشاهد مشرفه حالت انبساط دارم، این چه حالتی است؟ آیا فقط صرفاً یک اعتبار ذهنی و یک تأمل وهمی است یا اینکه یک حقیقت خارجی و حقیقت عینی است که من در خود مشاهده می‌کنم؟! رفتن من در آنجا و برداشتن من از آنجا و حالتی که برای من پیدا می‌شود، هیچ کدام از اینها صورت ذهنی نیست بلکه عبارت از حضور یک امر است که آن حضور احساس می‌شود! تصویری که نسبت به افراد دارم و تصویری که نسبت به اشیائی که در اطرافم هست دارم، هیچ کدام از اینها عبارت از علم حصولی نیست! آن حالی که دارم، آن برداشتی که دارم، آنچه که مرا می‌کشاند و آنچه که مرا باز می‌دارد...

خیلی باید دقت کنید! اینها چیزهای خیلی مهمی است هان! که حتی وجود اینها [در تغییر مؤثر است] تا دیروز می‌بینیم آقا یک طرز تفکر داشت درحالی که هیچ چیز عوض نشده است و آسمان همان آسمان است و ابر هم همان ابر است و گردش خورشید و ماه هم به همان منوال است ولی امسال می‌بینیم طرز تفکر یک طور دیگر است. چه بوده و چه شده است؟! چه تغییری پیدا شده است؟! چه مسائلی اتفاق افتاده است؟! اگر امروز فلان مطلب را می‌بیند، همین مطلب را پارسال هم می‌دید! خب چرا پارسال این نظر را نداشت؟! چرا پارسال این گونه قضاوت نمی‌کرد؟!!

نه اینکه بخواهد چشم بپوشد، حال او در آن موقع او را به تفکر دیگری وامی‌داشت و حال او الآن او را به تفکر مخالفی وامی‌دارد. بسیاری از مسائلی که به آن مبتلا می‌شویم چه در زمان ائمه علیهم‌السلام و یا بعد از ائمه و کیفیت تفکر ما، به حال ما برمی‌گردد. این هفته مورد لطف افراد قرار می‌گیریم یک‌طور فتوا می‌دهیم و یک‌طور طرز تفکر برای ما پیدا می‌شود اما هفته بعد مورد بی‌لطفی قرار می‌گیریم هیچ چیزی عوض نشده است فقط همین یک لطف تبدیل به بی‌لطفی شده است. یک «بی» به اولش اضافه شده است! لطفی، بی‌لطفی! شفقت،

بی شفقت! هان! یک «بی» آمده اول این کلمه اضافه شده و هیچ چیزی هم عوض نشده است فقط کم لطفی شده است! آمده، آدم به او سلام نکرده است یا یادش نبوده یا حوصله نداشته است مثلاً نرفته حتماً بگوید که آقا، پشت در کیست و فلان و این حرف‌ها... هیچی تمام شد! **عَلَى الْإِسْلَامِ السَّلَامُ! الْفَاتِحَةُ!** این حال عوض می‌شود. چیزی و مسئله‌ای تغییر پیدا نمی‌کند. نه طرف کفر گفته و نه خلاف شرع انجام داده است. هیچ! حال عوض می‌شود و تصورات برمی‌گردد. بعد دوباره که مورد لطف قرار گرفت و سلام علیکم شروع شد و به خانه‌اش رفتیم و یک‌خرده [مورد لطف قرار گرفت] که عجب آقای خوبی است و...! این دوباره به همان [حال قبل برمی‌گردد].

اکثر قضاوت‌ها، معلول حال انسان

پس تمام قضاوت‌های ما - حالا نگوییم تمام - اکثر قضاوت‌های ما معلول حال ماست نه معلول طرز تفکر ما! تفکر که قبلاً هم بوده است. پارسال هم که همین بوده است، هفته پیش هم که همین بوده است! این زیبر و طلحه‌ای که تا دیروز فدایی علی علیه‌السلام بودند، برای چه فدایی بودند؟! چرا بعد برگشتند؟! علی که تارک نماز نشد که اینها برگردند؟! علی که امر حرام و خلاف شرع انجام نداد که شما برگشتید و آن غائله را راه انداختید! قضیه چه بود؟ آمدند گفتند که به ما استناداری بده. گفت که بلند شوید پی کارت‌تان بروید! همین، تمام شد! علی غیر از این چه کار کرد؟! گفتند که حق ما را بده، گفت: چه حقی؟! پاشو برو به دنبال کارت! برو ببینیم بابا حال داری! هر کسی یک جایی دارد و... بلند شوید بروید نمازتان را بخوانید، زراعتتان را بکنید، گله‌داری‌تان را بکنید، زندگی‌تان را بکنید، عاقبت به خیر بشوید و سعادت پیدا کنید. استناداری چیست؟! مگر دیوانه‌ای آنجا بروی به کار مردم بررسی؟! اگر من فرستادمت که علی هستم، یک حرف دیگر است و خودم پشتش را دارم والا مگر بی‌کاری و به مخت زده است؟! به قول معروف مگر مخت تاب برداشته که می‌خواهی بروی استاندار بشوی؟! مخ‌هایتان تاب برداشته است؟! آدمی که درد دارد، به دنبال این حرف‌ها نمی‌گردد! آدمی که هزار بدبختی دارد به فکر آخرتش و درد بی‌درمانش هست و به دنبال اینها نمی‌گردد! علی به آنها می‌گوید که مگر مختان تاب برداشته که آمده‌اید آن‌هم نصف شب مخفیانه [یک عبا] روی سرتان کشیدید که کسی نبیند [و می‌گویید] که به ما استناداری بده؟! بابا بلند شوید جمع کنید و بروید! این علی که تا دیروز خلیفه پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم بود حالا قاتل عثمان می‌شود! عجب! بابا یواش یواش! اگر سرعت را می‌خواهی زیاد کنی یک‌دفعه از سرعت صفر کیلومتر به سرعت سه ماخ و شش ماخ نبر! یواش یک کیلومتر را بیست کیلومتر بکن بعد... یک‌دفعه از خلیفه پیغمبر بودن زدند به قاتل عثمان! آخر خط! چرا آدم این‌طور می‌شود؟! این چه قضیه‌ای است؟! حال! حال عوض می‌شود! توقع، خلاف توقع

می‌شود. خلاف توقع که شد، تمام شد! آن وقت نفس می‌آید این فکر و عقل را در قدرت خودش می‌گیرد. اینکه می‌گویند که فلانی درس خوانده ولی فایده ندارد برای چیست؟! برای همین است! اینکه می‌گویند: فلانی تجربه دارد ولی به تجربه‌اش نگاه نکنید برای همین است. اینکه می‌گویند: فلانی راه رفته است ولی به راهش نگاه نکنید برای همین است چون تفکرات و تعقل انسان و به‌کارگیری قوای نفسانی، اکثر اینها معلوم نیست که معلول قوای عاقله و قوای منطقیه نفس باشد بلکه معلول هواهای نفسانی است! هواهای نفسانی می‌آید قوا را در اختیار می‌گیرد و بعد نتیجه و خروجی‌اش کشتن امام حسین علیه‌السلام می‌شود! درحالی که فقیه بوده است! همین شریح فلان بوده ولی خروجی‌اش کشتن امام حسین است! این خروجی‌اش است!

زبیر چه کسی بود؟! این همه تجربه و این همه مجاهده در راه خدا و بودن در کنار رسول خدا مگر کم چیزی است؟! آقا در جنگ احد یکی از افرادی که مانده بود زبیر بود! همان موقع‌هایی که همه از ما بهتران فرار کردند که مبادا یک سرسوزنی بر این بدن مبارکشان حتی یک خراش وارد نشود و مبادا از همان نوک سوزن یک میکروب و ویروس وارد بشود، چون اینها باید برای اسلام بمانند!^۱ باید خودشان را نگه دارند و خدا نکند یک وقتی یک خدشه‌ای حتی وارد بشود! کار درست هم همین است باید بمانند!! امیرالمؤمنین نه، برود سرش بشکند و شکاف بردارد و بمیرد! مسئله‌ای نیست، طوری نیست! آن موقعی که آنها رفتند که برای اسلام خودشان را نگه دارند و خودشان را بسازند و بدنسازی کنند، آن وقت این زبیر در جنگ بود و حاضر بود ولی صحبت در این است که هیچ‌کدام از اینها باعث عبور نمی‌شود! تا وقتی که انسان از نفس نگذرد و از مرتبه نفس عبور نکند و قوای عاقله او نفس او را به تسخیر درنیآورد [عبور نخواهد کرد] تا آن زمان! چه کسی [این طوری هست]؟! الان بروید یک نفر را پیدا کنید و برای من بیاورید که قوای عاقله او نفسش را مسخر کرده است. فاعل بالتسخیر؛ قوای عاقله بر نفس! اگر [هم چنین انسانی را] پیدا کردید سلام من را هم به او برسانید! آن وقت همین می‌آید چه کار می‌کند؟! خرابکاری می‌کند! مشخص است دیگر! فکرش مسخر است! به همین روایت و حکایات و شخصیت‌های صدر اسلام استدلال می‌کند و خودش را با آنها منطبق می‌کند. خب چرا خودت را با آنها منطبق می‌کنی؟! برو با آن دیگری خودت را منطبق کن! شخصیت که یکی و دوتا نداریم! چطور شد شما خودت را با آن منطبق کردی؟! اگر قرار باشد من طهرانی منطبق کنم، خودم را با آن شخصیت منطبق نمی‌کنم. ابداً! با یکی دیگر می‌روم و [منطبق می‌کنم]. چون می‌ترسم و به خودم شک دارم! یقین ندارم! چه کسی می‌تواند یقین داشته باشد و یقینش هم منطبق بر واقع باشد؟! هان!

^۱ . المغازی، ج ۱، ص ۲۴۰.

نهی از وارد شدن در امور در صورت عدم اتصال به مبدأ

اینجاست که کلمات بزرگان به داد ما می‌رسد که تا متصل به مبدأ نشدی، کاری انجام نده! اینها اموری است که می‌آید و [دست ما را می‌گیرد]. تا متصل نشدی کاری انجام نده و به دنبال این مسائل و این قضایا و مطالب نرو؛ همین دستگیری‌ها و مطالبی که امروزه مشاهده می‌کنید که اینها بحمدالله کم هم نیست [به دنبال اینها نرو]!

خب صحبت ما در همان مسئله قضاء کلی بود. این علم باری در ما این دو صورت را دارد ولی در ذات پروردگار چطور است؟ دو قسم بیشتر نداریم؛ یک حقیقت علمیه داریم آن‌هم حقیقت علمیه است و دروغ نیست، همین صورتی که اشیاء خارجی در ذهن ما ایجاد می‌کند، نفس این را به واسطه ارتباط [با خارج] ایجاد می‌کند و این صورت واقعیت است. قبلاً نبوده و الآن هست و شما براساس این صورت ترتیب‌آثر می‌دهید و براساس این صورت کارهایتان را انجام می‌دهید و تفکران را عوض می‌کنید و چه می‌کنید و چه می‌کنید. تا دیروز حکم به عدالتش می‌کردید و امروز با دیدن یک صورت، حکم به فسقش می‌کنید این از کجاست؟ از همین صورت‌هاست! تا دیروز حکم به فسقش می‌کردید الآن حکم به عدالت می‌کنید! تا دیروز پشت سرش نماز می‌خواندید [الآن] می‌گویید که از امروز دیگر نمی‌شود نماز خواند. همه افراد که یک‌طور نیستند. اینها به خاطر چیست؟ به خاطر همان حقیقت علمیه است که برای انسان حاصل شده است این‌هم حقیقت است منتها آیا صورت خارجی اشیاء در علم باری - به عنوان یک علم عنائی در اصطلاح اهل حکمت - مستقر است و براساس آن صورت خارجی خدا در وقتش تعیین خارجی می‌دهد؟ این است؟ عرض کردم صورت خارجی باید یک مایزاه خارجی داشته باشد. مایزای خارجی این صورت علمیه در علم عنائی چیست؟ اینکه هنوز وجود پیدا نکرده و عدم است. صورت که به امر عدمی تعلق نمی‌گیرد و هر کسی [می‌خواهد باشد]، خدا هم می‌خواهد باشد، باشد. صورت وقتی به امر عدمی نمی‌تواند تعلق بگیرد پس به چه چیزی می‌تواند [تعلق بگیرد؟] حالا بر فرض محال، فرض کنید نفس خدا هم مانند نفس ماست. خب فرض می‌کنید دیگر! فرض کنید نفس خدا هم مانند نفس ما می‌آید صورت خارجی ایجاد می‌کند. شما بگویید ببینم بر فرض که آمدید یک حیوانی را در ذهنتان تجسم کردید و این حیوان وجود خارجی ندارد. مثلاً یک گوسفند شش سر که صورت خارجی ندارد ولی شما آمدید و در ذهن تصور کردید. حالا علم و اینها آمد با همین چیزهایی که درست کرده‌اند، یک گوسفند شش سر هم این وسط درست کردند. این صورتی که بر ذهن شما پیدا شده از کجاست؟ شما می‌گویید که وجود خارجی ندارد، درست است اما مبادی آن چه؟ آن که آمده و آن را از اینجا گرفته، چطور آن کسی که به هیچ چیز اطلاع ندارد و از هیچ چیز خبر ندارد، نمی‌تواند درست کند، شما می‌توانید چون شما ارتباط داشتید. شما گوسفند را دیدید و آمدید مانند آن یک کله [سر] کنار آن چیدید. اول دیدید! آیا

می‌شود به چیزی اطلاع نداشته باشید و بردارید مانند او کپی بزنید و مونتاژ کنید و امثال ذلک؟! امکان ندارد! یک وجود خارجی دارد حالا آن وجود خارجی یا عین اوست یا مبادی اوست، تفاوت نمی‌کند. در علم باری نسبت به اشیاء، وجود خارجی چیست؟! برفرض که این اعیان خارجی در خارج نیستند خیلی خوب نیستند! خدا خودش مانند نفس ما آمده صورت‌سازی و مونتاژ کرده است. برای زید دست، کله، پا و چشم درست کرده است. چشم این را این‌طوری درست کرده و آن یکی را بادامی کرده، آن یکی را بزرگ کرده، آن یکی را سیاه کرده، آن یکی را آبی کرده و آن یکی را سبز کرده است، اینها درست است و لکن آن مبادی برای این صورت‌گری چیست؟ اینکه امر عدمی است و امر عدمی که نمی‌تواند مبدأ برای یک حقیقت علمیه قرار بگیرد! تلمیذ: وجود عینی هم که شما می‌فرمایید بالأخره این مسئله پیدا می‌شود. در وجود عینی هم درست است که سبق نداریم اما در وجود عینی همین اشکال وارد می‌شود؛ ما می‌گوییم که در وجود عینی حضرت باری حق چطوری این را بدون سبق صورت انشاء کرده است؟ استاد: خوب نیاز به سبق صورت ندارد.

تلمیذ: اگر در وجود عینی سبق صورت نیاز نیست، در صورت ذهنی هم که ذهن انشاء می‌کند نیازی نیست.

استاد: خوب او دارد عین خارج را درست می‌کند.

تلمیذ: فرق نمی‌کند!

استاد: از خودش [عین خارجی را خلق می‌کند].

تلمیذ: آن را هم می‌گوییم از خودش [درست کرده است]!

استاد: صحبت در خود صورت است. یعنی این صورت از یک عین در خارج که بعداً می‌خواهد بیاید

حکایت می‌کند. صحبت این است.

تلمیذ: شما فرمودید که صورت در خارج هم عینیت واقعی دارد. چه فرقی می‌کند؟ صورت در هر دو تا یکی است.

استاد: ببینید صورت با خود وجود فرق می‌کند. در وجود وقتی که می‌خواهد عینیت بدهد، در همان

موقع عینیت ...

ببینید! صحبت راجع به ما و قدرت و ضعف و تکامل ما نیست بلکه صحبت در باری است. یعنی وقتی که شما درباره باری صحبت می‌کنید نفس اراده او بر یک تعین خارجی، این انشائی که دارد آیا الزاماً باید قبل این یک صورتی باشد یا نه؟ بنده این را می‌گویم. صحبت در این است که ما در اینجا داریم الزام می‌آوریم. آنهایی که قائل به علم عنائی هستند می‌گویند که چون تحقق عینی اشیاء باید در بستر زمان باشد امکان ندارد خود آن تعین در آنجا باشد والا مسئله در آنجا اصلاً به جهل برمی‌گردد؛ یعنی جهل باری نسبت به تعین خارجی. خوب بالأخره وجود ندارد پس جاهل است! اگر وجود داشته باشد این چیست؟ پس معلوم است که هست. پس اینکه الآن علم باری دارد به تعین قرار می‌گیرد، اینکه می‌گویند: الزاماً باید خود آن صورت قبلاً وجود

داشته باشد، می‌گوییم که این الزام با خود این مسئله منافات دارد زیرا اگر بخواهیم به حسب ظاهر نگاه کنیم خود صورت علمیه معلوم بالذات می‌شود. در هر صورت علمیه‌ای که معلوم بالذات است یک معلوم بالعرض هم باید باشد. طبق چه؟ اگر بخواهیم علم را این علم قرار بدهیم؛ یعنی با در نظر گرفتن اینکه علم باری نسبت به اشیاء مانند علم ماست، خب این اشکال پیدا می‌شود. صورت علمیه در ما معلوم بالذات است و معلوم بالذات معلوم بالعرض می‌خواهد. معلوم بالذاتی که معلق علیه‌اش امر معدوم است چطور امر معلوم بالذات معلق بر یک امر عدمی می‌شود؟! این حرف ماست!

همین اشکال در مورد علم عنائی هم هست. چطور ممکن است در علم پروردگار که مثل نفس ماست، صور اشیاء باشد ولی آن معلوم بالعرض خارجی نباشد؟! صحبت ما در این است! پس آن چیزی که در ذات پروردگار هست و انشاء به او تعلق می‌گیرد، چیست؟ آیا صرفاً صور است یا اینکه نه، همان معلوم خارجی است؟ اینجا ما این را گفتیم که اگر آن معلوم خارجی نباشد و آن معلوم خارجی امر معدوم باشد، نفس باری تعلق علمیه‌اش به امر معدوم موجب محالیت است و موجب جهل در ذات باری می‌شود.

معنای ﴿لَمَّا يَعْلَمُ﴾ در آیه ﴿لَمَّا يَعْلَمُ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمُ الصَّابِرِينَ﴾

بنابراین یا باید قائل باشیم که ذات باری نسبت به اعیان خارجی که در بستر زمان مثل همین مادیات قرار می‌گیرند و زمان شرط برای وجود خارجی آنهاست یا باری نسبت به اینها باید جاهل باشد، همان‌طور که در بعضی از این تفاسیر در این آیات قرآنی که دارد: ﴿لَمَّا يَعْلَمُ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمُ الصَّابِرِينَ﴾^۱ در آنجا برای تفسیر این را گفته‌اند که معنا ندارد که علم معلول برای وجود خارجی افراد باشد و معلول برای مجاهده باشد و معلول برای جهاد فی سبیل الله باشد. خب قبل از جهاد فی سبیل الله خدا عالم نیست دیگر! می‌گوید که این کار را بکنید تا خدا بداند! پس اگر نکند یعنی نمی‌داند! ﴿لَمَّا يَعْلَمُ اللَّهُ﴾ یعنی علم خدا معلول برای جهاد شماست! انکشاف این حقیقت خارجی مترتب بر خود آن حقیقت خارجی است. آیات قرآن این را می‌گویند! خب چه توجیهی می‌کنند؟! آقایان این را می‌گویند که منظور تعین خارجی است گرچه علم باری نسبت به این تعلق گرفته است اما تعین خارجی که هنوز نیست، آن تعین خارجی یعنی ظهور پیدا بکند؛ ﴿لَمَّا يَعْلَمُ اللَّهُ﴾ یعنی آن علم باری ظهور خارجی پیدا بکند. این معنای ﴿لَمَّا يَعْلَمُ اللَّهُ﴾ است! خب صحبت در این است که این علم باری نسبت به این ظهور خارجی مسبوق به سابقه هست یا نیست؟! اگر

۱. سوره آل عمران (۳) آیه ۱۴۲. امام شناسی، ج ۲، ص ۱۶۲:

«... بدون آنکه امتحان الهی شما را فراگیرد، و بدون آنکه مقام مجاهدین در راه خدا و صبر کنندگان در برابر مشکلات و حوادث معلوم و مشهود گردد؟!»

مسبوق به سابقه است، علم که نسبت به امر عدمی تعلق نمی‌گیرد! اگر مسبوق به سابقه نیست پس خدا جاهل است! آن جهل سابق می‌شود و آن علم باری هم مسبوق می‌شود. علم باری هم که مسبوق می‌شود پس شما در ذات خدا جهل روا داشتید. در اینجا این اشکال وجود دارد!

حقیقت علم باری

در اینجا حلّ این آیات و نظایر این آیات به همین قضیه است که علم باری به معنای صورت ذهنیه نفسیه در ما نیست! آن به معنای همان وجود خارجی است که آن وجود خارجی در ذات باری به عنوان اطوار وجود بالصرافه و آثار وجود بالصرافه در علم باری به علم عنائی تعبیر می‌شود که آن ثابت است؛ یعنی وقتی که ﴿إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْءًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾^۱ معنایش این نیست که ﴿إِنَّمَا أَمْرُهُ﴾ هنوز امر خدا به خیلی از چیزها تعلق نگرفته است و هر وقت امر خدا تعلق بگیرد، آن حقیقت «کن» تکوینیه، کلمه تکوینیه موجب **یکون** خارجی است و موجب همان تعین خارجی است.

معنای امر در آیه ﴿إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْءًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾

نه! امر خدا این است، حالا این امر خدا تحقق پیدا کرده یا نه؟ آیه این را نمی‌گوید و نسبت به این مسئله ساکت است. امر خدا این است؛ امر یعنی مقام امر و مقام انشاء و جعل. جعل خدا این است، انشاء و القاء خدا این است، اعمال خدا این است و فاعلیت خدا این است. این جعل و انشاء و اعمال به این کیفیت است که نفس «کن» مسبوق به یک صورت قبلی نیست. همان نفس «کن» هم وجود خارجی است و هم آن ماهیتی که بر او مترتب است همه باهم است. به خلاف ما که اگر بخواهیم چیزی در خارج درست کنیم باید مسبوق به علم باشد و طبق نقشه ذهنی خارج را درست بکنیم. بالأخره یک فرق کمی باید بین ما و خدا باشد! ما که همه چیز را برای خودمان برداشتیم و خدا شدیم! اقلّاً یک خرده‌اش را برای او نگه داریم! این نفس وجود عینی عبارت از همان ظهور است. ﴿لَمَّا يَعْزَمُ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ﴾^۲؛ معنایش این است که تا برای شما ظاهر بشود. این ظهور خارجی در بستر زمان برای شما پیدا بکند ولی برای خدا ﴿لَمَّا يَعْزَمُ اللَّهُ﴾ به عبارت دیگر اصلاً معنا ندارد!

^۱ . سوره یس (۳۶) آیه ۸۲. امام شناسی، ج ۱، ص ۱۳۲:

«این است و غیر از این نیست که امر خدا آن است که زمانی که اراده کند چیزی را، به او می‌گوید: هست شو، پس هست می‌شود.»

معنای عالم قضاء کلی و عالم قدر

پس معنای عالم قضاء کلی و عالم قدر این است که قضاء کلی علم عنائی می‌شود و در علم عنائی حق اصلاً امر مبهم نداریم چون گفتیم که امر مبهم مساوی با امر معدوم و امر توهمی است. اگر شیئی بخواهد وجود داشته باشد باید تشخص داشته باشد چون وجود مساوی با تشخص است ولی چون ما معنای تشخص را معنای محدود می‌گیریم، نمی‌توانیم خوب تصور کنیم که چطور یک تشخص می‌تواند آن قابلیت سعی را داشته باشد. آن به تشخص ارتباط ندارد بلکه به خود آن ذات موجود برمی‌گردد که آیا موجود در ذات سعه و استعداد توسع را دارد یا ندارد. این قابلیت به این ذات برمی‌گردد. کتاب استعداد توسع را ندارد و همین است. از اینجا این طرف تر نمی‌رود آن طرف تر هم نمی‌رود ولی موج استعداد توسع دارد و به اینجا می‌خورد و در آن اتاق می‌رود آن اتاق را هم می‌گیرد و هزارتا گیرنده هم بگذارد همه گیرنده‌ها می‌گیرند. این قابلیت توسع دارد! آب قابلیت توسع دارد و اگر شما اینجا خالی اش بکنید آنجا می‌رود ولی کتاب این قابلیت را ندارد. این به ذات خود اشیاء و به خود نفس موجودیت اشیاء برمی‌گردد. این شیئی که در ذات باری به عنوان علم عنائی وجود دارد، این شیء لاجرم همان عینیت خارجی است و همان خصوصیت خارجی است که تحقق پیدا می‌کند بالأخیر. این همان است ...

عدم تفاوت بین قضاء و قدر

تلمیذ: پس بین قضاء و قدر هیچ تفاوت نیست؟

استاد: هیچ تفاوت نیست! متها تفاوت فقط به علم ما برمی‌گردد! مثل بدها. در مسئله قضاء و قدر هیچ‌گونه تفاوتی وجود ندارد. این روایاتی که ما داریم در اینکه دعا قضا را برمی‌گرداند، دعا موت حتمی را برمی‌گرداند، دعا فلان چیز را برمی‌گرداند، اینها مراتب وصول به تعین است یعنی وقتی که در علم باری یک حقیقت عینیۀ خارجیۀ ثبت می‌شود، این حقیقت عینیۀ خارجیۀ مراتبی را طی می‌کند که تا اینکه به آنجا برسد و یک مرتبه که به وجود نمی‌آید بالأخره این حالاتی را طی می‌کند، خصوصیات را طی می‌کند. یک نطفه که در رحم مادر قرار می‌گیرد، یک دفعه که فردا بچه درست نمی‌شود، نه ماه طول می‌کشد. غذاهایی که می‌خورد، کارهایی که انجام می‌دهد، غیبت‌هایی که می‌کند، مسائلی که به گوشش می‌رسد، خلاف‌هایی که می‌کند، کارهای درستی که انجام می‌دهد، تمام اینها در شکل‌گیری شخصیت و آن عینیت خارجی دخالت دارد. تمام این کارهایی که انجام می‌دهد [دخالت دارد]. شما می‌دانید که این چه خواهد شد؟ نمی‌دانید. مکلف هستید به اینکه این نحوه عمل کنید. ما به این تکلیف داریم اما خود قرآن می‌گوید: ﴿هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي

أَلَّا أَرَّحَامَ كَيِّفَ يَشَاءُ لَإِلَهَ إِلَّا هُوَ أَلَّ عَزِيزٌ أَلَّ حَكِيمٌ ﴿١﴾ ببینید! به آنجا برمی گرداند. آنچه که او بخواهد؛ ﴿يُصَوِّرُكُمْ فِي أَلَّا أَرَّحَامَ كَيِّفَ يَشَاءُ﴾؛ هرطوری که او بخواهد. حالا آنچه که او بخواهد آن چیست؟ آنچه که او بخواهد، آیا یک خواست بدون ملاحظات و مسائل خارجی است؟! این شرک می شود! آیا یک خواست، جدای از سلسله علل و معلولات خارجی و معدّات خارجی است؟! یا اینکه نه، ﴿هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ﴾ و برای این تصویر امروز آن مسئله در خارج انجام می شود. ببینید! اینها همه یکی است. حالا تمام این مسائل و شکل گیری تا آخر، همه در آن قضاء، علم عنائی هست.

شما فیلمی را در نظر بگیرید که گاهی تلویزیون نشان می دهد شما نگاه می کنید یک غنچه هست که یک دفعه باز شد یعنی در عرض پنج ثانیه یک گل بزرگ شد! حالا فرض کنید چهار روز طول کشیده تا این کم کم باز بشود و یک گل بزرگ بشود ولی این دوربین را گذاشته اند و از هر لحظه این یک عکس برداشتند؛ فرض بکنید امروز دو ثانیه و فردا هم دو ثانیه و پس فردا هم [دو ثانیه] هرکدام در طول روز [دو ثانیه عکس برداشتند] یک دفعه در عرض هفت هشت ثانیه شما می بینید که این غنچه باز شد. این هفت هشت ثانیه چهار روز بوده است! این چهار روز در هفت هشت ثانیه با این کیفیت رفت! این اطواری که بر اعیان خارجی تعلق می گیرد و بعد آن عین خارجی به آن شکل درمی آید تمام این اطوار نه به صورت فیلم بلکه به عنوان نفس تعین در علم عنائی هست.

حالا اینکه الان دارد برمی گردد با سلسله عللی که دارد و همه اینها، قدر آن عبارت از همان است که بالأخیر در آنجا خواهد شد. آن قدر، این می شود. پس آیا برای خود ذات باری قدر معنا دارد یا نه؟ آیا باید بنشیند و نگاه کند و ببیند که بالأخره این سلسله علل باهمدیگر چه کار می کنند یا نه؟! ﴿هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ﴾! من که خودم دارم این را انجام می دهم نمی دانم که صورت خارجی اش چیست و به چه شکلی در می آید؟! منی که برای این کار فاعل هستم، من انسان می دانم، آن وقت باری نمی داند که این صورت خارجی چه خواهد بود؟! پس آیا می شود که مسئله قدر مجهول علم باری باشد و به دست حوادث و مسائل خارجی سپرده شده باشد و فقط آن مسئله قضاء کلی را در نظر گرفت؟! این محال است!

پس هم قضاء به عنوان تمام این اشیاء و سلسله علل در ذات باری به حضور خارجی هست و هم قدر. پس قدر در شکم قضاء هست! نه در رتبه بعد که اول قضاء هست و پایین می آید و قدر می شود، نه! مثل پوست پیاز که آن پیاز داخل در آن پوسته قبلی هست و آن پوسته هم در کنار این هست، آن حقیقت قدر داخل قضاء قرار می گیرد. پس برای اینکه انسان نسبت به تکلیف و مآل و آئنده خودش بداند چه کار باید بکند این دو مسئله

۱. سوره آل عمران (۳) آیه ۶.

ترجمه: «خداست آنکه صورت شما را در رحم مادران می نگارد، هرگونه که اراده کند...». (محقق)

مطرح شده که در امسال این را انجام بده که سالت به این کیفیت باشد و برای رسیدن به آنجا این کار را بکن. صبح از خانه بیرون می آیی صدقه بده، صلۀ رحم عمر را زیاد می کنی، عاق والدین عمر را کم می کنی، رسیدگی به اینها چه می کنی و دفع بلا می کنی. این مسائلی که به انسان می گویند که انجام بده برای این است که به آن قدری برسد که الآن هست! آن قدر الآن هست ولی از دید ما پنهان است اما امام زمان علیه السلام علم به قدر ندارد؟! اگر علم به قدر ندارد پس علم به چه چیزی دارد؟!

مفهوم علم عنائی

این معنای وجود عینی حقیقت قدر در قضاء پروردگار را علم عنائی می گویند.

تلمیذ: به قضاء کلی علم عنائی نمی گویند؟

استاد: همان! آن قضاء کلی در دید و نسبت به دید ما بله، این هست که فرض بکنید یک موتی می خواهد اتفاق بیفتد بعد به آن قدر می رسد ولی آن موتی که در حکم الهی هست که اتفاق بیفتد آیا قدرش هم همین الآن، همین الآن نیست؟! هست! اگر بگوییم که نیست پس خدا جاهل است!

تلمیذ: پس این روایتی که از امیر المؤمنین علیه السلام داریم که فرمودند: «أَفَرَّ مِنْ قِضَاءِ اللَّهِ إِلَيَّ قَدْرَ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ»^۱

استاد: خب همین است. یعنی حضرت می گوید که من دارم به تکلیف عمل می کنم. قضاء الهی آن است که در وراء من در اینجا یک مسئله ای برای من قرار داده شده است و یک امری از امر سماوی الآن برای من مقدر است. من نسبت به آن امر سماوی که چیست [علم ندارم] و برای من مجهول است. حالا حضرت دارند به ما می گویند والّا [برای او] معنا ندارد. آن امر سماوی برایم مجهول است. آیا امر سماوی این است که دیوار روی من خراب بشود؟! می دانم؟! اگر می دانی دیوار خراب می شود پس چرا داری فرار می کنی؟! آیا حضرت این مسئله را راجع به ابن ملجم فرمود که من از قضاء به قدر فرار می کنم؟ نه! حضرت خودش گفت که این قاتل من خواهد بود. راجع به ابن ملجم نگفت که به خاطر این مسئله فرار کنم و کوفه را رها کنم و به یمن بروم. قضاء قضاء هست، تمام شد! راجع به امور اختیاری این حرف را می زند ولی راجع به ابن ملجم به حضرت گفتند که او را بکش. حضرت فرمودند که من چطور قاتل خودم را بکشم؟! چطور آنجا حرف قضاء و قدر را نزد؟! خیلی حرف عجیب حکیمانه ای است! حضرت فرمودند که مگر من می توانم قاتل خودم را بکشم؟! اگر بکشم که دیگر قاتل من نبوده است!^۲

۱. التوحید، شیخ صدوق، ص ۳۶۹؛ آموزه های معرفت، ج ۱، ص ۲۲۶.

۲. بصائر الدرجات، ص ۸۸؛ افق وحی، ص ۱۹۲.

اگر کشتم پس معلوم است از قضاء به قدر فرار کردم! یعنی یک صورتی برای یک امر حادثی است که آن صورت را من با اختیار خودم تبدیل به یک صورت دیگر می‌کنم. الآن این دیوار دارد خراب می‌شود، بلند می‌شوم و به آنجا می‌روم که دیوار روی من خراب نشود؛ آیا شما علم داری بر اینکه قضاء الهی این است که دیوار روی تو بیفتد؟! نه، علم نداری بلکه احتمال می‌دهی که اگر بمانی به عنوان قضیه شرطیه این قضیه اتفاق بیفتد. خب نمی‌مانیم بلند می‌شویم و به یک جای دیگر می‌رویم! وقتی که به یک جای دیگر رفتیم، قدر شد. یعنی حالا دیگر دیوار یک دفعه زمین افتاد و من هم پشت آن نیستم. حالا که فعلیت پیدا کرد پس حالا قدر شد. درحالی که همین فعلیت بوده اما برای من مجهول بوده است.

برگشت مسئله قدر به جهل انسان

پس مسئله قدر یک مسئله جهل است! فقط به جهل و عدم اطلاع ما نسبت به آن تعیین و فعلیت خارجی برمی‌گردد! اما نسبت به خود ذات باری و نسبت به آن افرادی که این جریان فیض از نفس آنها هست مانند معصومین علیهم‌السلام و نسبت به آن اولیاء الهی که واقف هستند، هم قضاء و هم قدر معلوم است، همه معلوم است! قضاء معلوم است که یک قضیه‌ای قرار است بیاید و آن قضیه هم موت است و موت هم به این کیفیت است و در این آمدن به اینجا با موانعی برخورد می‌کند و مسائلی اتفاق می‌افتد و علل و عوامل همدیگر را دفع می‌کنند بالأخره آن صورت خارجی پیدا کردنش رخ خواهد داد.

آگاهی ائمه نسبت به قدر

امام رضا علیه‌السلام وقتی که به مأمون می‌فرماید که یک بچه‌ای از زن تو یا کنیز تو برای تو پیدا می‌شود که در یک انگشت دست چپ او زائده به وجود می‌آید،^۱ - بچه‌هایشان هم مثل خودشان قراضه بودند! - این بچه که هنوز شکل نگرفته و شاید کنیز هنوز حمل هم برنداشته است، حضرت چه را می‌بیند؟! آیا حضرت در خودش جعل می‌کند یعنی این صورت را جعل می‌کند؟! این طور نبوده است بلکه حضرت الآن همان قدر را دارد می‌بیند نه قضاء؛ یعنی این قضاء که می‌خواهد اتفاق بیفتد از اول سیر آن که چطور او حمل برمی‌دارد - خب خیلی کار خراب شد! - تمام این سیر حمل و گذشت یک هفته و دو هفته و بعد مسائلی که اتفاق می‌افتد و نه ماه می‌گذرد و چه خصوصیتی در این انجام می‌شود، همه را به عنوان قدر، قدر، قدر [می‌بیند]. هر لحظه [می‌بیند] که چه قدری هست چون هر لحظه برای خودش یک قدر و یک وجود دارد و توهمی نیست! تمام

^۱ . عیون اخبارالرضا علیه‌السلام، ج ۲، ص ۲۲۴؛ منتهی الآمال، ج ۲، ص ۴۸۴.

این قدر قدر همه را دارد می‌بیند و آخرش هم آن قدر این است. آهان این! یعنی آن نقطه آخر چیست. به این سیر، قضاء کلی می‌گویند که برای ما مجهول است.

علم امام به اشیاء علم حضوری

اما برای امام رضا علیه‌السلام [مجهول است؟! نه!] امام رضا خودش واسطه است چطور ممکن است نفهمد و نداند؟! وجود این قدر در نفس امام رضا وجود عینی هست. این عجیب است! برای همین می‌گویم که علم امام به اشیاء علم حضوری است و علم حصولی نیست. این طور نیست یک تابلویی را ببیند یا صبح بلند بشود کتاب جعفر فاطمه را ورق بزند [و بگوید: ببینیم امروز چه چیزهایی اینجا نوشته است تا یک وقتی یادمان نرود، صفوان اینجا بیاید ندانیم چه بگوییم، امام صادق [اینها را می‌گوید]! ابان اینجا می‌آید مدام ورق بزنیم آهان امروز ابان اینجا می‌آید ساعت ده در را می‌زند و این سؤال را هم می‌کند! حضرت عینکش را هم خوب بگذارد و نگاه بکند که یک وقتی جملات باهم اشتباه نشود! بگویند که یا ابن رسول الله شما امامی پس چرا اصلاً [اطلاع نداری]؟! یا مثلاً امروز اُبی بصیر می‌آید و در نیتش این است که این را به شما بگوید، شما پیش دستی کن و به او بگو تا بگویند که آهان این امام بود! ببین! این را به من خبر داد! امام صادق صبح که بلند می‌شود بعد از نماز به جای تشهد و ذکر و وردی که باید بخواند این کتاب را ورق می‌زند و یکی یکی ملاقات‌هایش را چک می‌کند و حرف‌هایی که باید بزند را بخواند! این مزخرفات چیست که به ما می‌گویند؟! صبح که امام بلند می‌شود یعنی چه؟! شب که می‌خوابد یعنی چه؟! نفس آمدن اُبی بصیر و سؤال کردن الان در وجود امام به عنوان قدر هست! چه می‌گویید؟! ورق می‌زند یعنی چه؟! اطلاع پیدا می‌کند یعنی چه؟! «**إِذَا أَرَادَ**

الإمام أن يعلم شيئاً أعلمه الله ذلك»^۱

نفس وجود اُبی بصیر در علم امام هست! این حرف‌ها چیست؟! و اما آن اولیائی که بر این مسئله اشراف دارند آنها هم به این مسئله می‌رسند متها در تحت ولایت امام می‌رسند. بنابراین این قضایا و مسائلی که ما از افراد می‌بینیم که راجع به ظهور وقت تعیین می‌کنند و وقت تعیین کردند و راجع به علائم و فلان [صحبت کردند] همه اینها ناشی از جهل است! همه جهل است. بیچاره جاهل است. همه هم دروغ درمی‌آید، تا حالا که همه دروغ درآمد چون شما که اطلاع ندارید و شما که به علم حضوری نرسیده‌اید. آنها که به علم حضوری رسیده‌اند مثل مرحوم والد و امثاله که حرف نمی‌زنند. اصلاً حرف زدن اینها مثل حرف زدن خود امام است. امام که حرف نمی‌زند و بیان نمی‌کند و نباید هم بیان کند. اینها از مسائل اسرار الهی است. امام همه چیز را

^۱. الکافی، ج ۱، ص ۲۵۸؛ افق وحی، ص ۲۰۳.

نمی‌تواند برای مردم بگوید. عالم به هم می‌خورد و نظام عوض می‌شود و تکالیف همه چیز می‌شود. آنهایی هم که می‌آیند این چرت‌وپرت‌ها را می‌گویند مردم بدبخت را سر کار می‌گذارند! می‌گویند: دو سال دیگر [امام ظهور می‌کند، بعد که] نشد می‌گویند: خب فلانی گناه کرد و دو سال تأخیر افتاد!

مرتیکه تو خودت نمی‌فهمی چرا گردن مردم می‌اندازی؟! مگر مجبوری این حرف‌ها را بزنی و مردم را سر کار بگذاری؟! بعد هم بی‌اعتقادی [می‌شود] و باورها از بین می‌رود [و مردم می‌گویند که] پس چه شد؟! پس چه شد؟!

آقا شما مردم را درست کن؛ آقا غیبت نکنید! فلان نکنید! کارهای اخلاقی و مسائل اخلاقی بگویند. این چیزها چیست؟! سه سال دیگر، سه سال و نیم دیگر، شش ماه دیگر... نه خیر! فلان جا گناه شد و تأخیر افتاد! تو از کجا می‌دانی تأخیر افتاد؟! تأخیر افتاد، بگو پشت این دیوار چیست؟!

یک وقتی شخصی به بنده گفته بود که بنده بر نفوس اطلاع دارم و از نفوس می‌دانم. گفتم که من الآن چه نیت کردم؟! بگو ببینم چه نیت کردم؟! همین‌طور ماند! گفتم که بگو دیگر! خب بالأخره من باید یک راهی پیدا بکنم بنده که علم غیب ندارم که ببینم حضرت مولانا چه اراده فرمودند و در چه رتبه‌ای هستند! بنده که خبر ندارم. بگو ببینم چه نیت کردم؟! گفتم که چرا دروغ به مردم می‌گویی؟! مگر ما کم داریم؟! خب راست بگوییم و حد خودمان را نگه داریم. آنچه را که بر قامت ما زینده نیست خود را به آن نیاراییم. قضیه لو می‌رود! طرف رفته و به جای امیرالمؤمنین علیه‌السلام بالای منبر نشسته است! بر قامت او رفتن به آنجا زیبا نیست و نامناسب است، لو می‌رود و آبرویت می‌رود. همیشه که این گوسفندها این پایین نیستند! یک یهودی عالم هم از بیرون می‌آید. یک نصرانی مطلع هم می‌آید. یک آدم بافهم می‌آید، نه این گوسفندها! بع بع بع! همه بع! در سقیفه رفتند و بع بع راه انداختند اگر بدانی چه بع بع‌ای! همه که این‌طور نیستند! می‌آید و می‌گوید که خدا کجاست؟! [خلیفه اول] می‌گوید که خدا بالاست.^۱ می‌گوید که پس پایین خدا ندارد؟! می‌گوید که بزیند بیرونش کنید! [می‌گوید که] ابا مگر چه گفتم؟! گفتم که خدا کجاست! مگر این خدا را عبادت نمی‌کنی؟! مگر از آنجا پایین تشریف نمی‌آوری که در آن محراب بایستی؟! خب کدام خدا را داری عبادت می‌کنی؟! خدایی که وجود ندارد؟! خدایی که در آسمان است به تو چه مربوط است؟! خب برو در آسمان عبادت کن! [گفت که] بزیند بیرونش کنید!^۲ خب این‌طور نمی‌شود! بیا پایین حد خودت را نگاه‌دار و قشنگ پایین بنشین و بگذار علی بالا برود. بدبخت! هم خودت گرفتاریت کم‌تر است هم دیگر وزر و وبال مردم گردنت نیست بعد هم به سعادت می‌رسی و بهشت می‌روی و به مسائل... چون اندازه خودت را نگه داشتی، به فلاح می‌رسی.

۱. سوره طه (۲۰) آیه ۵: ﴿الرَّحْمَنُ عَلَىٰ آلِ عَرْشٍ أَسْتَوَىٰ﴾.

۲. الإرشاد، ج ۱، ص ۲۰۱؛ الاحتجاج، ج ۱، ص ۲۰۹، متشابه القرآن و مختلفه، ج ۱، ص ۷۰؛ آموزه‌های ولایت، ج ۱، ص ۱۹۴.

چرا الآن به جهنم می روی؟! چون اندازه خودت را نگه نداشتی و لباسی که باید علی بپوشد تو پوشیدی. خب این چیست؟ همه اش به خاطر این قضیه است.

بنابراین در مسئله قضاء کلی با قدر جزئی هیچ تفاوتی مشاهده نمی کنیم و بر این اساس روایات را باید حمل کنیم. إن شاء الله جلسه بعد از روی متن کتاب می خوانیم.

تلمیذ: در رابطه با تفاوت بین قضاء و قدر فرمودید که امام در اختیار دارد، اما نسبت به شهادتشان اختیار ندارد و ...

استاد: در قضیه ابن ملجم حضرت در آنجا نسبت به ...

تلمیذ: چون هر دو تا قضاء است و هر دو در علم الهی هست.

استاد: خب بنده عرض همین است. همان طوری که شما می فرمایید مطلب یکی است منتها مقام تکلیف تفاوت می کند. آن زمانی که ابن ملجم پیش امیر المؤمنین علیه السلام می آید و در ضمن آن ده نفری هست که از یمن می آیند و سخنرانی می کند و همه از سخنرانی اش تعجب می کنند، حضرت می فرمایند که اسمت چیست و بعد می فرمایند: «**أرید حیاته و یرید قتلی**»^۱.

در آن زمان حضرت در آنجا به همان حیثیت قدر اشاره می کنند که قدر او و من این است و به اینجا خواهیم رسید. هر جا بروم همین است. یعنی «هر جا بروم» اصلاً به طور کلی غلط است یعنی حضرت از یک واقعیت فعلیه و عینیۀ خارجیۀ پرده برداشتند و در همان شب نوزدهم هم صحبت های حضرت به همین مسئله اشاره داشت. گفتند که با شما بیرون بیاییم؟! حضرت فرمودند که چه را می خواهید عوض کنید؟! اگر از قضاء حتمی می خواهید مرا نجات بدهید - قضاء حتمی یعنی همان قدر - اگر حتم شده باشد به جای شما دوتا اگر یک لشکر بیاید هم نمی تواند مرا نجات بدهد و [اگر] حتم هم نشده [باشد] شما دوتا هم زیاد هستید! چون حتم نشده و مسئله انجام نشده است. در آنجایی که از زیر آن دیوار بلند می شود و به آنجا می روند، حضرت در اینجا بلند شدن و در آنجا رفتن را قدر می دیدند یا نه؟ قدر می دیدند دیگر! یعنی اگر به همان امامت رجوع بکنند می دانند که ایشان باید به آنجا بروند و از این مکان جایشان را تغییر بدهند و به آنجا بروند. این قدر می شود. حضرت هم همین کار را کردند پس قضیه فرقی نکرده است منتها در اینجا به آن طرف این طور گفتند که من از آن قضاء که حادث است به قدر رفتم.

تلمیذ: یعنی بیان فرمودند؟

استاد: بله. ولی اگر فرض کنید که آن شخص می گفت که یا علی شما چه کردید؟ حضرت می فرمودند

---

۱. امام شناسی، ج ۱۲، ص ۲۰۰ آمده است: «أریدُ جِباةَهُ و یریدُ قَتلی عَذیرِکَ مِنْ خَلِیلِکَ مِنْ مُراد. طبقات ابن سعد، طبع بیروت، ج ۳، ص ۳۳. و این روایت را نیز سبط ابن جوزی در تذکره ص ۱۰۱ از طبقات آورده است و ابن شهر آشوب در مناقب ج ۲، ص ۸۰ آورده است، و ابن ابی الحدید در شرح نهج البلاغه طبع مصر، دار الاحیاء، ج ۹، ص ۱۱۸ ذکر کرده است.»

که من دارم به سمت قدرم می‌روم. دیگر تفاوت نمی‌کند. دیگر از قضاء به قدر فرار می‌کنم ندارد! قدرم این است که بروم و آنجا باشم. دیگر آنجا می‌نشینم و بعد باد مرا بلند می‌کند و در آنجا می‌گذارد نیست. یعنی اراده، اختیار، رفتن و حرکت کردن، همه اینها قدر، قدر، قدر می‌شود همان‌طور که گفتم همه اینها قدر می‌شود که اینها را وقتی جمع بکنید، این قدر می‌شود و تا این انجام شد یک‌دفعه دیوار از این طرف می‌افتد. عین بچه که آن مراتب نطفه، علقه، مضغه، ﴿فَكَسَوْنَا آلَ عِزْمٍ لَحْمًا ثُمَّ أَنْشَأْنَا لَهُ خَلْقًا آخَرَ﴾^۱ اینها همه قدر می‌شود و در نتیجه آن موقعی که به دنیا می‌آید همان قدر فعلی می‌شود که برای ما مشهود است اما برای امام رضا علیه‌السلام هم که دارد به او می‌گوید که بچه‌ات این‌طور می‌شود چیز مجهولی وجود دارد که حتماً باید آن بچه به دنیا بیاید و بعد بلند شوند و او را بیاورند به حضرت نشان بدهند و امام رضا بگوید که دیدید گفتم که یک انگشتش زیاد است؟! نه! به دنیا آمدن بچه و به دنیا نیامدن، نطفه منعقد شدن و نشدن، چهار ماه شدن و نشدن همه برای امام رضا یکی است و هیچ تفاوت نمی‌کند. آیا شما الآن می‌دانید که خصوصیت دست من چیست؟ نه! چون دست من بسته است هیچ کاری نمی‌توانید بکنید. چه وقت می‌توانید؟! الآن که دستم را باز کردم تازه الآن هم نه! آنهایی که چشمشان ضعیف‌تر است جلو بیایند و خوب نگاه کنند و این انگشت‌ها را ببینند اما برای خود من که الآن دارم نگاه می‌کنم چیز مجهولی هست؟! برای شما مجهول است تا وقتی که دست من بسته است. برای مأمون مجهول است تا وقتی که [بچه] به دنیا نیامده است. برای امام رضا علیه‌السلام مثل این دست من است و هیچ تفاوتی نمی‌کند.

تلمیذ: فرمایشی که قبلاً نسبت به ابن‌ملجم فرمودید که آن وقت که امیرالمؤمنین علیه‌السلام به اینکه تو قاتل منی اخبار کردند ایشان گفت که پس من را بکشید. بعد حضرت عالی فرمودید که اینجا ابن‌ملجم باید به امام رو کند و [بگوید] که چه‌کار کنم؟ نه اینکه بگوید که مرا بکشید. باید بگوید: چه خاکی بر سرم کنم.
استاد: بله.

تلمیذ: بنابراین امام می‌تواند دوباره قضاء را عوض کند؟! بنابراین بحث ثابتات چه می‌شود؟!
استاد: دیگر «می‌تواند» نداریم چون قدر است.

تلمیذ: خب پس الآن فرمایش شما دیگر چه معنایی دارد؟

استاد: ببینید اینکه من می‌گویم باید بکشید، من چه زمانی این حرف را می‌زنم؟ وقتی که دیگر ابن‌ملجمی نیست! حالا اگر ابن‌ملجم می‌گفت که من چه کنم؟ می‌دانید حضرت در آنجا چه به او می‌فرمودند؟ یا اینکه اگر قدرش این بود که در تحت اطاعت امام دربیاید و مطیع بشود و شیعه بشود آن وقت حضرت از اول نمی‌گفتند که تو قاتل من هستی، می‌گفتند که احتمال اینکه تو قاتل من باشی هست. نمی‌گفتند که تو هستی. کلام امام

^۱ . سوره مؤنون (۲۳) آیه ۱۴. امام شناسی، ج ۱۱، ص ۲۳۴:

«... و روی آن استخوان‌ها گوشت پوشانیدیم؛ و سپس او را به خلقت دیگری [نشاء کردیم].»

فرق می‌کند! وقتی که می‌گویید: احتمال، در سرش می‌زند که یا علی چه کنم؟ حضرت می‌فرمایند که واقعاً تسلیم هستی؟ بیا و این کار را انجام بده و آن احتمال - چون حضرت به عنوان احتمال بیان کردند - می‌رود اما اگر حضرت بگویند که تو قطعاً قاتل من هستی، پس من چه کنم دیگر در اینجا معنا ندارد! اگر واقعاً حضرت گفتند که قطعاً تو قاتل هستی و به نحو انشاء هم گفتند، نه به نحو استعاراتی که حمل بر عنایات و این حرف‌ها! واقعاً به عنوان اخبار گفتند، دیگر معنا ندارد که اصلاً بگویند [که من چه کنم] و او هم بگوید که من چه کنم؟ بسیار خب، حضرت هم می‌گویند که تو این کارها را بکن بلکه قضاء الهی برگردد و به نحو دیگری بشود، تو این کارها را بکن و این هم نخواهد کرد! چون حضرت گفتند که تو قاتل من هستی و این نخواهد کرد! بالأخره حضرت قدر را گفتند نه قضاء. گفتند که قدر تو این است.

تلمیذ: یعنی راه نجات ندارد؟

استاد: نه دیگر تمام شد. تو همین هستی و این کار را خواهی کرد و به اینجا خواهی رسید و این افکار در تو پیدا خواهد شد و این کارها را انجام خواهی داد.

تلمیذ: یعنی جبراً نتوانسته بگویند؟

استاد: نه خودش نخواسته است.

تلمیذ: نتوانسته بگوید: من چه کار کنم. جبراً نتوانسته بگوید.

استاد: جبراً نه، با اختیار خودش نگفت. کسی مجبورش نکرد.

تلمیذ: قدرش این بود.

استاد: من هم همین را می‌گویم. چون قدرش این است پس خودش هم این سؤال را نمی‌کند نه اینکه کسی گردنش را گرفته که نکند. سؤال را نمی‌کند مگر اینکه نحوه بیان فرق بکند یا کیفیت ...

تلمیذ: اعمالی هم که انسان انجام بدهد همین است. انسان را به آن قدر می‌رساند. یعنی تغییر قدر می‌دهد؟

استاد: هر عملی و هر فکری و هر خطوری! تمام این اعمال مربوط به این است. چرا می‌گویند که باید در نماز این طوری بکنید؟! اینها شوخی نیست یعنی یک واقعیات است! مرحوم آقا - رضوان الله تعالی علیه - می‌فرمودند که ما خیال می‌کنیم اینکه می‌گویند که مثلاً فلانی سه تا امتحان دارد خب مثلاً چه و چه و ... ما فقط همین به دنبال این هستیم که به فلان امتحان برسیم و بعد از عهده بر بیاییم. ایشان می‌فرمودند که این حرف غلط است. هر لحظه ما و هر ارتباط ما یک امتحان است! متها یک مسائلی هست که آن مسائل در زندگی مهم تر است. یک حوادث و مسائل و پدیده‌هایی هست که آنها مسائل مهم تر است. آن حوادث و مسائل به نقاط ضعف ما می‌خورد. اگر ما در این امتحاناتی که برایمان در هر لحظه پیش می‌آید موفق باشیم، آن را می‌گذرانیم. اگر در این مسیر نسبت به این مطالب بی‌توجه باشیم به آنجا که برسیم بار زمین می‌گذاریم! لذا می‌گویند که در امتحان ماند. اینکه در امتحان ماند نه اینکه آنجا یک دفعه [بار را زمین گذاشت]. بابا این راهی که طی کردی راه

خرابی بوده است! این راهی که طی کردی آمادگی اینکه تو را از آنجا بگذرانند [به تو نداد] و این آمادگی را نداشتی! مثل آدمی می ماند که باید به جایی برسد و یک نهر یا یک رودخانه ای است. آیه قرآن هم داریم: ﴿إِلَّا مَن آغَ تَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ﴾^۱. شما می خواهید به یک رودخانه ای برسید. رودخانه موج دارد و کمی مسافت طولانی است و نیاز به انرژی دارید و باید انرژی را در خودتان نگه دارید لذا می گویند که وقتی می خواهی به آنجا برسی آهسته حرکت کن، غذایتان سبک باشد، غذای سنگین نخورید، آهسته حرکت کنید و استراحت کنید، آن وقت وقتی به سر رودخانه می رسید قهقرا هستید و انرژی تان ذخیره است و سر حال و پُر هستید و بعد وقتی که وارد رودخانه می شوید - رودخانه هایی هست که اینها حرکت دارد - توان برای گذشتن از آب در شما هست.

حالا اگر آمدید موقع ظهر شش تا چلوکباب خوردید و شکم تا اینجا آمد خود همین کشاندن تا دم رودخانه را خدا باید به داد برسد! حالا می خواهی [رد شوی؟!] نه، سه تا چلوکباب و شش تا فلان همه را خوردی و دو تا هندوانه و خربزه هم روی آن [خوردی] و افتادی خب بالأخره هم باید بروی. بعد هم بلند شدی آمدی و به رودخانه که رسیدی به جای اینکه بایستی می افتی! توان و آمادگی نداری. تا می رسی می افتی! نرفته به تَه آب رفتی! اینکه الآن این طور است نه به خاطر این است که این رودخانه شما را این طور کرد بلکه شما آمادگی اش را از دست داده اید. لذا همیشه بزرگان می فرمودند که در هر لحظه تان امتحان است! اینجا امتحان است، برخورد با این شخص امتحان است، فلان صحبت کردن امتحان است، همه اینها امتحان است، امتحان است. خدا به دادمان برسد. واقعاً این مسئله است!

بعد یک مرتبه یک قضیه ای بالأخره باید انجام بشود و یک برخوردی باید بشود. این دیگر چاره ای نیست. حالا آمادگی برای آن برخورد را داری؟! باید در دل و در نفست هضم بشود؛ خب بالأخره چیزی نیست، مسئله ای نیست، نفس بلند می شود و چیز [عبور] می کند.

این مسئله برای همه بود، برای خود من هم بوده است. ما که تافته جدا بافته نیستیم. ما مثل همه هستیم. بالأخره اینکه می گویند که امتحان است پس چیست؟ نفس مدام شروع می کند به تمهید کردن و تعمیم کردن و اطمینان ایجاد کردن تا اینکه از آن شدت برخورد و آن قضیه و آن حادثه کم می کند و کم می کند و کم می کند مثل آن گلی که اول [غنچه] است بعد [بزرگ] می شود، حالا برعکس! اول به این بزرگی است ولی مدام کم می کند و کم می کند تا اینکه یک غنچه می شود! یعنی مدام از آن فشار و از آن ثقل پایین می آید. من نمی گویم که آسان است بلکه مشکل است، در بعضی از قضایا و حوادثی که خلاف توقع انسان پیش می آید مسئله شوخی

۱. سوره بقره (۲) آیه ۲۴۹.

ترجمه: «...مگر آن کسی که با مشت خود کفی بردارد...» (محقق)

نیست ولی بالأخره پیش می آید.

بعد از زمان مرحوم آقا - رضوان الله تعالی علیه - من این مطلب را احساس کردم که یک مسئله ای دارد اتفاق می افتد و خیلی برای من سخت بود. با توجه به آن حال و روحیه و احساسم نسبت به افراد خیلی برای من مشکل بود. فقط تنها چیزی که باعث شد خیلی سهل باشد [این بود که] گفتم: تمام اینها در مرآی و منظر خدا هست یا نیست؟! در مرآی و منظر امام زمان علیه السلام هست یا نیست؟! و بعد هم [مگر] این فقط برای ماست و ما از دماغ فیل افتادیم؟! نه، همه بودند! همه افراد، اشخاص، بزرگان، اینهایی که فوت کردند و قضایایی که [اتفاق می افتد] خب این هم که استثناء بر نمی دارد، بسیار خوب، این هم یکی از آنهاست!

یکی بودن طریق امتحان و حرکت برای همه

وقتی این طور شد گفتیم که هر چه بادا باد! دیگر گفتم که بادا باد! لذا اینهایی که بود که سهل است، هزار برابرش هم اتفاق می افتاد آن بادا باد را ما زدیم و الآن هم می زنیم و از این به بعد هم خواهیم زد؛ بادا باد! حالا دیگر همه حساب خودشان را بکنند! یعنی خود ما هم مثل بقیه، فرقی نمی کند. جریان و تکلیفی هست آدم باید انجام بدهد! منتها باید چیز کنیم [بخواهیم] دستمان را بگیرند و ارتباط را حفظ کنند. محبت و مودت را بیشتر کنند! همه اینها به جای خودش هست. آن وقت که گفتم: بادا باد، بالأخره چیزی بود. هنوز مرحوم آقا - رضوان الله تعالی علیه - فوت نکرده بودند و یکی دو ساعت مانده بود. این اصلاً به طور کلی نشان داد که ما همه در یک سلک هستیم و همه یک طور امتحان می شویم. نوعش فرق می کند ولی آن طریق امتحان یکی است و طریق برای حرکت یکی است.

لذا الآن گاهی اوقات یک مسائلی که اتفاق می افتد حتی در مورد خودمان، خیلی برایتان تعجب می آورد که بله چطور مثلاً این آقا این طور با این کیفیت ... نه، تعجب ندارد، دیدیم بابا! مشکل نیست! برو خوش باش! صفایت را بکن! دیگران مشکل دارند، مشکل شان را حل کنند چرا ما خودمان را به در و دیوار بزنینم؟! مشکل شان را حل کنند.

چندی پیش مشهد بودم، والده بود و یک مسئله ای اتفاق افتاد. گفتم که بابا ما با همه آشتی هستیم حالا آنها با ما آشتی نیستند بروند مشکل شان را حل کنند. من چه کار کنم؟! چرا من بیایم خودم را ناراحت کنم که فلانی به ما اخم کرد و آن یکی ابرویش را آن طور کرد و آن یکی فلان کرد؟! نه! تا حالا چند سال گذشته است؟! بقیه اش هم رویش بیاید! ما خلاف نکنیم و از آن مسیری که گفتند تجاوز نکنیم! چرا بیایم بیخود اعصاب خودمان را خراب بکنیم؟! چرا حالا شخصی که یک مدتی با ما بود و حالا به یک افکار دیگری افتاده چرا ما بیایم خیلی [خودمان را درگیر] کنیم؟! خودشان می دانند. ان شاء الله خود او هم بالأخره یک تغییر تفکراتی در

یکی از فرق‌های مؤمن با منافق

روایت داریم که پیامبر یا امام صادق علیه‌السلام - یکی از این دو، نمی‌دانم - فرمودند که وقتی یکی وارد جمع کافر و منافق بشود خوشحال می‌شوند و وقتی از میانشان برود ناراحت می‌شوند! ولی مؤمنین نه، وقتی یکی وارد جمعشان بشود خوشحال می‌شوند و اگر بروند نه، طوری نیست! ^۱ آب‌شان را می‌خورند بابا! دعا می‌کنیم. دعا کردن هم خوب هست. دعا کنیم که خدا ...

و این را هم باید بدانیم که مبادا غرور ما را بگیرد! من به خودم می‌گویم. واقعاً من گاهی اوقات این مسائل را می‌بینم و گاهی اوقات احتمال می‌دهم یک مطالبی در شرف تکوین است اول خودم می‌لرزیم! خدایا ما را در این فتنه و این جریان نگه‌دار! در این قضیه‌ای که می‌خواهد اتفاق بیفتد و اتفاق خواهد افتاد یعنی می‌بینم دیگر یک جریانی است که به اینجا خواهد رسید و دست من هم نیست و بالأخره این خواهد شد. اول خودم می‌ترسم که خدایا در این قضیه ما را کله نکنی! حالا که مشیتت [بر این است].

امام سجاد علیه‌السلام می‌فرماید: «خدایا به هر میزانی که مرا در میان مردم سربلند کردی در نفس خودم پست بگردان» ^۲ عجب دعای عجیبی است! معجزه‌اژه اینها و این حرف‌هایشان است والا خورشید برگرداندن که معجزه نیست. می‌فرماید: به همان مقدار در نفس خودم پست بگردان؛ یعنی من به مرتبه عبودیت واقف بشوم و خودم این وسط نلرزیم! واقعاً آدم می‌ماند و فقط باید شکر کنیم! خدا را شکر کنیم که الحمدلله که تو لطفت شامل حال ما شده والا در بین افراد پیش خدا به اندازه سرسوزنی فرق نیست. هیچ تفاوت نمی‌کند! لذا این مطلب هست. کافر چرا خوشحال می‌شود؟! به خاطر اینکه احساس کمبود در خود می‌کند! این احزاب سیاسی را دیده‌اید؟! بلند می‌شود می‌رود صحبت می‌کند تا یک نفر از آن حزب را در حزب خودش بیاورد. می‌گوید: فلان حاجی بازاری در حزب ما آمده است. ظهر که می‌رود ناهار بخورد، یک‌طور دیگری در خانه را باز می‌کند. امروز حاجی فلان از حزب مخالف در حزب ما آمد! با زنش که حرف می‌زند ابرویش را بالا می‌اندازد! برو بابا! چه خبره یابو؟! امروز آمده، فردا می‌رود! این چیزها آب‌ماله است تقریباً! اینکه آن داخل می‌رود که نمی‌ماند، اینجا که خزانه نیست! بالأخره یک روزی [می‌رود]. امروز اینجا آمد فردا با یک قضیه دوباره در یک حزب دیگر می‌رود و پس فردا در یک حزب دیگر می‌رود! خوشحال می‌شود! هان! آمدند! آن یکی را می‌بیند؛ بلند شو برویم و لابی کنیم و صحبت کنیم و آن را در حزب خودمان بکشیم. خوشحال هستند

^۱. تفسیر العیاشی، ج ۱، ص ۳۷۲؛ رجال الکشی، ص ۴۴۵؛ آموزه‌های ولایت، ج ۱، ص ۲۷۵.

^۲. الصحیفة السجادية، ج ۱، ص ۹۲، فقره‌ای از دعای مکارم الاخلاق.

و فلان ...! تقی به توقی که می خورد همه آنهايي که آمدند هيچ، به اضافه دو برابر رفتند! همه کله‌ها پايين می آيد! چه شده بابا؟! مگر کشتي ات غرق شده است؟! آمدند و رفتند! به خودش نگاه نمی کند! کافر به خود نگاه نمی کند! ما کافریم ها! همه کافریم! منافق به خود و به درد خودش نگاه نمی کند، فقط به اعتباريات و اوهام و توهمات نگاه می کند. یک جایی می رويم سخنرانی کنیم به به جمعیت آمده، یک خرده هم چنین تبسمی هم می کنیم الحمدلله الحمدلله! حالا به یک جایی برويم [که جمعیت کم است می گوییم که] چرا این طور است؟! چرا آن طور است؟! اینها همه برای این است که به خودمان نگاه نمی کنیم. به تکلیف و وظیفه مان نگاه نمی کنیم.

وقتی که مرحوم آقا - رضوان الله تعالی علیه - به مسجد می رفتند مخصوصاً روزهای جمعه که [مردم] خیلی نبودند. اول ظهر خادم می رفت اذان می گفت. خودم بودم که در اول ظهر یک نفر نبود، فقط ما بودیم! همان جا [می گفتند]: **الله اکبر!** می خواهد کسی پشت سرش باشد می خواهد نباشد! حالا بقیه چه کار می کنند؟ می گویند: یک خرده قرآن هم بخوان! سوره جمعه بخوان! نیامدند؟! خب سوره صف را هم پشت سرش بخوان! بابا ساعت سه بعد از ظهر شد دیگر چقدر بخوانم؟ مردم نمی آیند پاشو برو! بنده بودم، طرف می خواست در همین قم نماز جمعه بخواند، حالا اسمش را نمی آورم الان مُرده است، ما هم به نماز جمعه رفتیم هنوز نماز شروع نشده بود. خب افراد کمی آمده بودند [گفت:]: سوره جمعه بخوان! آن شخص شروع به خواندن سوره جمعه کرد و تمام شد، باران می آمد و آن قدر کسی نیامد تا اینکه بلند شد و تازه به خدا غر زد و [گفت:]: بحمدالله امروز رحمت الهی باعث شده است که جمعیت کم بشود! چه شده؟! تو داری نماز جمعه برای جمعیت می خوانی؟! حرفت را بزن و پايين بیا تمام شد. آن وقت آن خطبه اثر دارد والا این خطبه که تو بخوانی هرچه هم بالا و پايين بپری اثر ندارد و فیلم است منتها یک فیلم را آن طوری بازی می کنند و یک فیلم را هم بالای منبر بازی می کنند! آن خطبه ای اثر دارد که وقتی خطیب می آيد نگاه به جمعیت می کند با اینکه یک صف جلویش باشد، فرقی برایش نکند! اینها چیزهایی است که برای ما بیان کرده اند و ما باید به همین ها ترتیب اثر بدهیم! اگر ترتیب اثر دادیم آن وقت بر سر امتحان ها و همان جاهایی که بار زمین می گذاریم، برسیم خدا دستمان را می گیرد! اگر ترتیب اثر ندادیم بار زمین می گذاریم! اگر گفتند که آقا شما دیگر این مسئله را انجام نده، [می گوییم که] این همه ما زحمت کشیدیم و جمعیت را ما اینجا جمع کردیم! برو کنار! به عمه ات می دهی؟! خودم باید اینجا بایستم و فلان کنم. جمعیت را ما اینجا آوردیم آن وقت می گویی که برو کنار؟! نفس آن موقع مدام شروع می کرد به اطمینان دادن و سکینه دادن و آرامش دادن ولی این برعکس مدام نفت را زیاد می کند! مدام شروع می کند به نفت ریختن و ریختن تا بعد به یک جایی می رسد که شروع به حرف زدن و به غیبت کردن می کند و از غیبت هم می گذرد و شروع به تهمت زدن می کند. اینها همه به خاطر چیست؟

درست نکرده است! وقتی که می بینی موقع ظهر جمعه است و هشت نفر هستند؛ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ الحمد لله آن وقت می فهمی این خطبه نه تنها روی بقیه تأثیر گذاشته است، تأثیر در خودت گذاشته است، این مهم است! حالا بقیه را چه کار داری؟! به بقیه کاری نداریم. مردم هرکاری [می خواهند بکنند]. این تأثیری که در خودت گذاشته اگر هزارتا خطبه با صد هزار جمعیت می خواندی این اثر را نداشت! اینکه هشت نفر نشسته اند دارند خطبه را گوش می دهند. واجب چقدر است؟ هفت نفر یا حتی پنج نفر واجب است.^۱ تو وقتی که می خواهی نماز را شروع کنی به روایت پیغمبر و شرع باید نماز جمعه را شروع کنی یا به سلیقه و تفکر خودت؟! آنچه که در شرع داریم این است که اگر مؤمنین به هفت نفر رسیدند که یک نفر بتواند خطبه بخواند - در رساله صلاة جمعه [آمده است] - باید خطبه بگوید، بسیار خوب!

ما در یک جایی مسافرت بودیم، ایران نبودیم. گفتند که آقا مگر خودت نمی گویی که نماز جمعه باید خوانده شود؟! البته در سفر بودیم و در سفر هم اشکال ندارد [خوانده نشود] گفتم که بله. گفت: پس بسم الله! گفتم: بسیار خوب! هفت هشت نفر بودیم بلند شدیم و خطبه خواندیم و بعد هم نماز جمعه را قشنگ خواندیم و سرجایمان نشستیم. می گفتند که خودت که می گویی چرا عمل نمی کنی؟! عالم بی عمل به تو می گویند! گفتم که بسیار خوب ولی ما یک مسائلی داریم ولی خوب حالا چشم. البته خوب خودم قصد داشتم بگویم ولی آن شخص زودتر گفت! خودم می خواستم بگویم.

پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم گفتند که هفت نفر شدند شما خطبه بخوان. آیا فرمودند که هفتاد هزار نفر بشوند؟! یا چون نه اینجا مسجد است و گنبد دارد و دوتا مناره مثل سیخ بالا رفته و چون این فضاء هست، هفت نفر در روایت را هفتاد هزار نفر کرده است! نه بابا! مناره آجر است و آجر که اضافه نمی کند! روایت همان است. روایت هفت نفر است. آجر و آهن چیزی را اضافه نمی کند عزیزم! ما می بینیم هر آجری که بالا می رود یکی باید اینجا اضافه شود! روایت را باید درست معنا کرد! إن شاء الله خدا دست ما را بگیرد.

اللهم صل علی محمد و آل محمد

---

^۱. تهذیب الأحکام، ج ۳، ص ۲۳۹؛ وسائل الشیعة، ج ۷، ص ۳۰۴، با قدری اختلاف در هر دو مصدر. جهت اطلاع بیشتر رجوع شود به مصباح الفقیه، ج ۲، ص ۴۴۰. ترجمه صلاة الجمعة، ص ۷۲.